

Arrest

nr. 230 381 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken, en geboren te zijn op 25 november 1998 te Banjul. U bent moslim en behoort tot de Mandinka etnie.

*U diende een **eerste verzoek om internationale bescherming** in bij de bevoegde Belgische instanties op 3 januari 2017.*

Op 10 augustus 2017 nam de Dienst Vreemdelingenzaken echter volgende beslissing: afstand van asielaanvraag (technische weigering DVZ). U was niet komen opdagen op het door de DVZ voorziene interview waardoor u geacht werd afstand te hebben gedaan van uw aanvraag.

U diende een **tweede verzoek om internationale bescherming** in bij de Belgische instanties op 1 februari 2018. Op 18 april 2019 besliste het CGVS om uw tweede verzoek ontvankelijk te verklaren omdat uw oorspronkelijke verzoek nog niet ten gronde beoordeeld was. Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaart u dat u in Banjul bent geboren en opgegroeid. U woonde er samen met uw ouders, broers en zussen. U liep school in de hoofdstad tot uw achtste. Op die leeftijd werd u ernstig ziek. Door deze ziekte verloor u uw gehoor. Nadien liep u school in Serekunda – in een school voor dove en slechthorende kinderen. Het betrof echter een lagere school (tot het zesde jaar) waardoor u nadien niet meer naar school kon gaan. In Gambia waren geen scholen voor doven en slechthorenden voor de hogere jaren. Enkel in Nigeria bestond zo'n school. Nadien bleef u vaak binnen bij uw moeder. Uw vader werkte in Angola en was bijgevolg vaak in het buitenland. Na verkiezingen in 2014 ontstond er geweld in de hoofdstad. Betogers en mensen die op straat kwamen werden gevisieerd door de veiligheidsdiensten. Toen het geweld steeds dichterbij de buurt van uw huis kwam, namen drie vrienden u mee naar Senegal. Jullie trokken naar Dakar waar jullie een tijdje verbleven en waar uw vrienden werkten om geld te verzamelen met het oog verder te reizen. Vervolgens trokken jullie verder naar Mali en Libië. In Libië hielden de veiligheidsdiensten u aan. U en uw drie vrienden werden opgesloten gedurende twee maanden. Een van uw vrienden belde uw zus die het gevraagde geld verzamelde waarop men u liet gaan. Niet veel later werd ook één van uw andere vrienden vrijgelaten. Jullie trokken naar de Libische kust en betaalden een smokkelaar om per boot naar Italië te kunnen gaan. Op 23 juni 2014 kwamen jullie aan in Italië. In Italië werden u en uw vriend van elkaar gescheiden. U werd naar Rome gebracht maar besloot al snel verder te reizen. Via Zwitserland trok u naar Duitsland met als doel naar België door te reizen. In Duitsland werd u echter aangehouden waarop u een verzoek om bescherming indiende bij de Duitse bevoegde instanties. U zou meer dan vier jaar in Duitsland verblijven in een opvangcentrum zonder u te kunnen uitdrukken tijdens de contacten met de Duitse autoriteiten. U besloot vervolgens naar België te komen en een eerste verzoek om bescherming in te dienen. U miste echter uw eerstgeplande interview waardoor de procedure in België werd afgesloten. Nadien trok u naar Portugal waar een oom van u woont. Na een tijd besloot u toch terug te keren naar België en een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische instanties. U geeft aan nog steeds de onveilige situatie in uw land van herkomst te vrezen. Daarnaast geeft u aan dat het niet mogelijk zou zijn om als doofstomme persoon in Gambia een waardig leven te leiden gezien de erg beperkte voorzieningen voor personen met een dergelijke beperking.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het dossier bleek immers dat u doofstom bent en dat u wenste bijgestaan te worden door een tolk die gebarentaal beheerst. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd een tolk gebarentaal (ASL – American Sign Language) aangesteld tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS – aangezien u zelf had aangegeven deze vorm van gebarentaal te hebben geleerd in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt tijdens uw persoonlijke onderhoud voor het CGVS aan dat u Gambia heeft verlaten in 2014 naar aanleiding van uitgebroken geweld in de hoofdstad na gecontesteerde verkiezingen.

Anderzijds vreest u in Gambia problemen te zullen kennen – in geval van een terugkeer – omwille van uw gehoorprobleem (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 5 juni 2019, p.16-17). Volgende bemerkingen kunnen echter gemaakt worden bij de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst.

Vooreerst dient het volgende opgemerkt te worden wat betreft de beweemde aanleiding van uw vlucht uit Gambia in 2014. U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht naar aanleiding van uitgebroken geweld in uw geboortestad nadat verkiezingen hadden plaatsgevonden die nadien gecontesteerd werden door de verliezende partij. U beschrijft dat een strijd losbarstte tussen enerzijds een partij met een gele kleur en anderzijds een groene partij. U geeft aan dat de vorige president Yaya Jammeh al jaren aan de macht was en dat hij zijn macht niet wilde afstaan na een verkiezingsnederlaag (zie notities CGVS, p.13-15). U geeft verder aan dat het geweld steeds dichterbij kwam – naar de buurt waar u woonde – en dat drie vrienden van u uiteindelijk besloten te vluchten naar Senegal – samen met u. Wanneer u gevraagd wordt welke verkiezingen plaatsvonden in 2014, verklaart u dat u het niet weet, dat u het niet begreep, dat u enkel weet dat er verkiezingen waren en dat er geweld volgde, en dat de gele partij gewonnen had (zie notities CGVS, p.13). Gevraagd of u zeker weet dat de verkiezingen in 2014 plaatsvonden, antwoordt u bevestigend (zie notities CGVS, p.14). Volgens objectieve landeninformatie blijkt echter dat de (presidents)verkiezingen waarover u het heeft, waarbij de aan macht zijnde president Jammeh verloor, plaatsvonden in december 2016. Na de verkiezingen weigerde Jammeh in eerste instantie afstand te doen van de macht wat tot enige onlusten leidde in onder meer de hoofdstad. Na een dreigende tussenkomst van buitenlandse ECOWAS troepen besloot voormalig president Jammeh echter het land te verlaten waarop huidig president Barrow aan de macht kwam. De huidige president slaagde erin om de rust te doen terugkeren in Gambia na het jarenlange autoritaire bewind van Jammeh (zie landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS kan begrip opbrengen voor het feit dat u niet op hoogte zou zijn van het exacte verloop van de presidentsverkiezingen en de gevolgen ervan, maar de vaststelling dat u de onlusten na de verkiezingen situeert in 2014 – als onmiddellijke aanleiding van uw vertrek uit Banjul – is duidelijk in tegenstrijd met de beschikbare landeninformatie (die aangeeft dat de presidentsverkiezingen in december 2016 plaatsvonden). Bovendien blijkt uit informatie – ook toegevoegd aan het administratieve dossier – dat uw vingerafdrukken afgenomen werden in Italië op 23 augustus 2014 en in de jaren nadien nog enkele malen in enkele andere Europese landen – met name in Zwitserland in 2014, in Duitsland in 2016, in Nederland in 2016, in België in 2017, in Portugal in 2017 en tot slot opnieuw in Nederland in 2018). Deze informatie komt overeen met uw verklaringen over uw vertrek uit Gambia in 2014 terwijl de door u beschreven onlusten na de meest recente Gambiaanse presidentsverkiezingen in 2016 plaatsvonden zoals uit landeninfo blijkt. Daarenboven kan tot slot nog opgemerkt worden dat na het aantreden van de nieuwe president Barrow de rust opnieuw teruggekeerd is in de hoofdstad Banjul en in Gambia in het algemeen. **Uw verklaringen over de beweemde aanleiding van uw vertrek uit de hoofdstad Banjul – met name het geweld na de meest recente presidentsverkiezingen – weten bijgevolg niet te overtuigen in het kader van uw vraag om internationale bescherming.**

Ten tweede geeft u aan dat u niet naar Gambia kan terugkeren omdat u er een erg moeilijk leven zou leiden als persoon met gehoorproblemen. U geeft aan dat u op uw achtste doof bent geworden na een ernstige ziekte, dat u nadien een tijdje school kon lopen in een lagere school voor doven en slechthorenden (waar u gebarentaal werd aangeleerd) maar dat er verder geen voorzieningen waren in Gambia. Zo kon u er enkel de lagere school afwerken. U haalt verder aan dat u na uw schooltijd een geïsoleerd leven leidde, dat u weinig vrienden had en dat men van u profiteerde als zijnde een makkelijk slachtoffer (zie notities CGVS, p.9 en p.17). Tot slot geeft u aan dat u uw land van herkomst reeds op uw veertiende heeft verlaten en dat u denkt dat er geen voorzieningen voor doven zijn in uw land van herkomst zoals in Europa wel het geval is (zie notities CGVS, p.17). Vooreerst kan het CGVS begrip opbrengen voor de niet evidente situatie waarin u zich als doofstomme persoon bevond in Gambia na uw achtste levensjaar. Echter, de vaststelling dat u school heeft kunnen lopen in een specifieke school voor doven en slechthorenden waar u gebarentaal werd aangeleerd is reeds een eerste aanwijzing dat u in eerste instantie op een aangepaste omkadering kon rekenen in uw land van herkomst. Uw bewering dat u vreest niet dezelfde omkadering te zullen krijgen in Gambia (in vergelijking met Europa) weet dan ook niet overtuigen in het licht van de beoordeling van de criteria van de Conventie van Genève of in het licht van de definitie van de subsidiaire bescherming. U geeft zelf ook aan dat uw fysieke beperking niet de onmiddellijke aanleiding was van uw vlucht uit Gambia. Het CGVS ziet dan ook niet in welke mate of in welke zin uw fysieke beperking een vervolging in de zin van één van de criteria van de Geneefse Conventie zou inhouden. Zoals u zelf aangaf bestaat er in Gambia een school voor doven en slechthorenden – waar u heeft kunnen studeren – en bestaan er NGO's in het land die zich inzetten voor de rechten van doven en slechthorenden zoals de 'Gambia Association of the Deaf and the hard of

hearing' (GADHOH) met een bureau in onder meer Banjul (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw verklaringen dat u het niet makkelijk had en dat u een makkelijk slachtoffer was bij leeftijdsgenoten tijdens uw jeugd kan bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden in de zin van een beoordeling van de critères van de Geneefse Conventie. Bovendien geeft u aan uw land van herkomst reeds verlaten te hebben op veertienjarige leeftijd en kan uit uw verdere verklaringen afgeleid worden dat uw familie de nodige middelen had om u te omkaderen (aangezien u onder meer naar een aangepaste school voor doven en slechthorenden kon gaan in een andere stad dan waar u familie woonde). **Het CGVS is dan ook van oordeel dat u niet aannemelijk kan maken dat u enige vervolging zou riskeren in de zin van één van de criteria van de Conventie van Genève, noch het risico zou lopen enige schade op te lopen in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming ten gevolge van uw gehoorproblemen.** Wat betreft de door u aangehaalde specifieke medische problemen, dient het CGVS dan ook te verwijzen naar de hiervoor geëigende procedures, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaatgeneraal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt tot slot geen documenten neer ter staving van het door u naar voren gebrachte asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de

"- schending van artikel 3 EVRM

- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 vreemdelingenwet

- schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ("vluchtelingenconventie")

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"[...] Verzoeker merkt op dat hij als "doofstomme" moet worden beschouwd als behorende tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 3, d) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder d van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitdrukkelijk overwogen dat een groep als een specifieke sociale groep wordt aangemerkt als is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van dit artikel, hetgeen betekent dat aan beide voorwaarden moet zijn voldaan (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 tot en met C201/12, X, Y en Z., pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 89).

Deze twee cumulatieve voorwaarden zijn in casu vervuld.

Ten eerste moeten de leden van de groep een "aangeboren kenmerk" vertonen of een "gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden", of een kenmerk of geloof delen "dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven" (eerste voorwaarde).

Verzoeker werd ziek op zijn achtste levensjaar. Hij werd hierdoor doof en verloor stelselmatig zijn mogelijkheden om te spreken (dit is een vaststaand gegeven en wordt niet betwist door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Deze aandoening is onomkeerbaar en kan dus niet worden gewijzigd. Hierdoor voldoet verzoeker aan de eerste cumulatieve voorwaarde.

Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat hij in zijn directe omgeving als "afwijkend" wordt beschouwd (tweede voorwaarde).

Ook hieraan is voldaan, aangezien verzoeker behoort tot de groep van de "doofstommen" die als afwijkend worden beschouwd op de personen met een normaal gehoor en normale verbale mogelijkheden.

Hieruit volgt dat verzoeker behoort tot een bepaalde sociale groep, waardoor hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

4. Verzoeker benadrukt dat hij een "gegronde vrees voor vervolging" heeft, doordat er een reële vrees bestaat dat verzoeker een grove schending van zijn mensenrechten moet ondergaan in Gambia doordat hij behoort tot de sociale groep van de "doofstommen". Verzoeker wijst daarbij op het gebrek aan ondersteuning van de Gambiaanse overheid, temeer gelet op de onveilige situatie in Banjul, terwijl verzoeker hulpbehoevend is.

Door verzoeker werd aangegeven dat hij niet naar Gambia kan terugkeren omwille van de algemene onveilige situatie in Banjul - zoals onder meer het geval was na de verkiezingen in 2016 - en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder doordat hij omwille van ziekte op zijn achtste levensjaar doof is geworden.

De combinatie van beide elementen vormen de reden waarom verzoeker verzocht tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing beide zaken, de onveilige situatie in Banjul en de persoonlijke situatie van verzoeker, afzonderlijk worden besproken (zie de bespreking onder de aanhef "vooreerst dient het volgende opgemerkt te worden wat betreft de beweerde aanleiding van uw vlucht uit Gambia in 2014" en vervolgens onder de aanhef "ten tweede geeft u aan dat u niet naar Gambia kan terugkeren omdat u er een erg moeilijk leven zou leiden als persoon met gehoorproblemen").

Verzoeker merkt echter op dat beide elementen samen dienen begrepen te worden en dus niet apart kunnen beoordeeld worden.

Verzoeker benadrukt van zijn kant dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt. Door de ziekte die hij moest ondergaan, verloor hij zijn gehoor. Hij verloor hierdoor eveneens, stelselmatig, zijn verbale mogelijkheden, waardoor hij "doofstom" is.

Doofstom is een term voor mensen die doof zijn en daarnaast niet of slecht verstaanbaar kunnen spreken. Die slechte verstaanbaarheid wordt vaak veroorzaakt doordat een doof of slechthorend persoon al lange tijd of zelfs vanaf geboorte zichzelf niet hoort spreken en ook niet iemand anders heeft horen spreken.

Verzoeker merkt op dat hij, omwille van deze "aandoening", afhankelijk is van anderen, evenals van de Gambiaanse overheid om te voorzien in zijn basisbehoeften (meer dan andere personen). Temeer door de onstabiele en onveilige situatie in Banjul, ontbeert verzoeker deze noodzakelijke steun.

Verzoeker verliet Gambia reeds in 2014 (hij was toen minderjarig) met drie vrienden. Door zijn langdurige afwezigheid is het voor verzoeker niet mogelijk om (uitsluitend) beroep te kunnen doen op zijn sociaal en familiaal netwerk om te voorzien in zijn basisbehoeften. De drie vrienden waarmee verzoeker Gambia verliet zijn hier thans niet meer woonachtig. Verzoeker wijst daarom op de noodzaak van overheidssteun omwille van zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker wijst er tevens op dat in Gambia de faciliteiten voor dove personen bijzonder beperkt zijn. Verzoeker liep school tot zijn achtste levensjaar, waarna hij ernstig ziek werd. Als gevolg van deze ziekte verloor verzoeker zijn gehoor. Verzoeker kon zijn schoolgaan voortzetten in een school in Serekunda, een school voor dove en slechthorende kinderen. De school was echter maar ingericht tot de lagere klassen (tot het zesde jaar), waardoor verzoeker nadien niet meer naar school kon gaan. Andere scholen, ingericht voor dove en slechthorende kinderen, zijn niet beschikbaar voor de hogere jaren. Ook mogelijkheden om een arbeidsinkomen te verwerven zijn uiterst beperkt.

Verzoeker merkt ook op dat andere initiatieven, voor het verlenen van steun aan dove personen, ontbreken.

Door de penibele situatie van slechthorenden in Gambia, trachtten NGO's de rol van de overheid over te nemen. In de bestreden beslissing verwijst de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar de "Gambia Association of the Deaf and the hard of hearing" (GADHOH). Er wordt echter niet onderzocht of deze NGO ook werkelijk bepaalde initiatieven heeft kunnen realiseren.

Met andere woorden: door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt niet onderzocht wat de impact is van deze aangehaalde NGO op het leven van dove en slechthorenden. Verzoeker benadrukte van zijn kant net dat dergelijke maatregelen ontbreken, waardoor de "Gambia Association of the Deaf and the hard of hearing" (GADHOH) de rol van de Gambiaanse overheid niet kan vervangen.

Verzoeker merkt daarom op dat op dit punt cruciale informatie ontbreekt, waardoor verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen zodat aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden. Hierdoor kan worden nagegaan welke impact de "Gambia Association of the Deaf and the hard of hearing" (GADHOH) werkelijk heeft in Gambia.

Verzoeker wijst er in ieder geval op dat hij zich onmogelijk kan verzoenen met de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen – met name dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij enige vervolging zou riskeren in de zin van één van de criteria van de Conventie van Genève – omwille van bovenvermelde redenen. Verzoeker benadrukt dat hij een “gegronde vrees voor vervolging” heeft, doordat er een reële vrees bestaat dat verzoeker een grove schending van zijn mensenrechten moet ondergaan in Gambia doordat hij behoort tot de sociale groep van de “doofstommen”. Verzoeker wijst daarbij op het gebrek aan ondersteuning van de Gambiaanse overheid, temeer gelet op de onveilige situatie in Banjul, terwijl verzoeker hulpbehoevend is.

5. Omwille van bovenvermelde redenen, is verzoeker het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd. Minstens dient er bijkomend onderzoek te worden gevoerd naar specifieke omstandigheden die werden aangehaald door verzoeker.

In ondergeschikte orde, wijst verzoeker erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gambia louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Hij wijst daarbij in het bijzonder naar zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder de gevolgen van zijn ziekte (waardoor hij zijn gehoor en spraakvermogen verloor).

Verzoeker verwijst naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Gambia in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker. De individuele situatie van verzoeker maakt hem kwetsbaar. Verzoeker brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering, in het bijzonder zijn medische situatie.

Verzoeker vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming.”

Beoordeling

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, “*Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*”, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, “*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*”, 2009, “<http://curia.europa.eu>”).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, “*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*”, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de onveilige situatie in Banjul en zijn persoonlijke situatie als slechthorende moeten aanzien worden als twee elementen die samen dienen begrepen te worden en niet apart kunnen beoordeeld worden.

2.2.3.1. Te dezen blijkt echter dat verzoeker zelf de politieke situatie in zijn land van herkomst aanduidde als enige reden waarom hij in 2014 Gambia verliet. Op de vraag tijdens het gehoor naar de redenen waarom hij zijn land van herkomst verliet (gehoor CGVS, p. 12) antwoordde verzoeker door de verwijzing naar “oorlog” omwille van “de verkiezingen”. Verzoeker verwees uitsluitend naar verkiezingen in 2014 en daaraan gekoppelde conflicten (politie die schoot, de vlucht van de president, gewonden door kogels, ...) als reden waarom hij in 2014 samen met vrienden vertrok (gehoor CGVS, p. 13-15). Verzoeker maakte zelf geen koppeling tussen de politieke situatie en zijn situatie als dove persoon. Uit verzoekers verklaring dat de vrienden, die geen gehoorproblemen hadden, hem hebben meegenomen kan evenmin worden afgeleid dat verzoekers persoonlijke situatie als doorslaggevend argument werd gehanteerd aangezien hij stelde dat de reden gelegen was in het feit dat de opstand steeds dichterbij kwam (gehoor CGVS, p. 15). Ook uit de ‘verklaring volgend verzoek’ van 3 april 2019 blijkt dat verzoeker als reden voor het verzoek tot internationale bescherming de oorlog in 2014 aanduidde als reden van vertrek en vrees om terug te keren (zie vragen en antwoorden onder nummers 15, 18 en 19).

De bestreden beslissing motiveert als volgt inzake verklaringen omtrent het voorgehouden geweld in 2014:

*“U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht naar aanleiding van uitgebroken geweld in uw geboortestad nadat verkiezingen hadden plaatsgevonden die nadien gecontesteerd werden door de verliezende partij. U beschrijft dat een strijd losbarstte tussen enerzijds een partij met een gele kleur en anderzijds een groene partij. U geeft aan dat de vorige president Yaya Jammeh al jaren aan de macht was en dat hij zijn macht niet wilde afstaan na een verkiezingsnederlaag (zie notities CGVS, p.13-15). U geeft verder aan dat het geweld steeds dichterbij kwam – naar de buurt waar u woonde – en dat drie vrienden van u uiteindelijk besloten te vluchten naar Senegal – samen met u. Wanneer u gevraagd wordt welke verkiezingen plaatsvonden in 2014, verklaart u dat u het niet weet, dat u het niet begreep, dat u enkel weet dat er verkiezingen waren en dat er geweld volgde, en dat de gele partij gewonnen had (zie notities CGVS, p.13). Gevraagd of u zeker weet dat de verkiezingen in 2014 plaatsvonden, antwoordt u bevestigend (zie notities CGVS, p.14). Volgens objectieve landeninformatie blijkt echter dat de (presidents)verkiezingen waarover u het heeft, waarbij de aan macht zijnde president Jammeh verloor, plaatsvonden in december 2016. Na de verkiezingen weigerde Jammeh in eerste instantie afstand te doen van de macht wat tot enige onlusten leidde in onder meer de hoofdstad. Na een dreigende tussenkomst van buitenlandse ECOWAS troepen besloot voormalig president Jammeh echter het land te verlaten waarop huidig president Barrow aan de macht kwam. De huidige president slaagde erin om de rust te doen terugkeren in Gambia na het jarenlange autoritaire bewind van Jammeh (zie landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS kan begrip opbrengen voor het feit dat u niet op hoogte zou zijn van het exacte verloop van de presidentsverkiezingen en de gevolgen ervan, maar de vaststelling dat u de onlusten na de verkiezingen situeert in 2014 – als onmiddellijke aanleiding van uw vertrek uit Banjul – is duidelijk in tegenstrijd met de beschikbare landeninformatie (die aangeeft dat de presidentsverkiezingen in december 2016 plaatsvonden). Bovendien blijkt uit informatie – ook toegevoegd aan het administratieve dossier – dat uw vingerafdrukken afgenomen werden in Italië op 23 augustus 2014 en in de jaren nadien nog enkele malen in enkele andere Europese landen – met name in Zwitserland in 2014, in Duitsland in 2016, in Nederland in 2016, in België in 2017, in Portugal in 2017 en tot slot opnieuw in Nederland in 2018). Deze informatie komt overeen met uw verklaringen over uw vertrek uit Gambia in 2014 terwijl de door u beschreven onlusten na de meest recente Gambiaanse presidentsverkiezingen in 2016 plaatsvonden zoals uit landeninfo blijkt. Daarenboven kan tot slot nog opgemerkt worden dat na het aantreden van de nieuwe president Barrow de rust opnieuw teruggekeerd is in de hoofdstad Banjul en in Gambia in het algemeen. **Uw verklaringen over de beweerde aanleiding van uw vertrek uit de hoofdstad Banjul – met name het geweld na de meest recente presidentsverkiezingen – weten bijgevolg niet te overtuigen in het kader van uw vraag om internationale bescherming.**”*

Omwille van voorgaande vaststellingen inzake de politieke situatie in 2014 kan geen geloof gehecht worden dat verzoeker het land verliet ingevolge geweld naar aanleiding van verkiezingen. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij omtrent het bestaan van onlusten en geweld in Gambia in 2014 die hem zouden genoopt hebben het land te verlaten.

2.2.3.2. Verzoeker verwijst naar het verlies van zijn gehoor en voert aan dat de mogelijkheden om een arbeidsinkomen te verwerven beperkt zijn en dat verweerder niet onderzocht welke steun daadwerkelijk door de NGO GADHOH wordt geleverd aan dove en slechthorende personen.

Verzoeker kan echter, zonder toevoeging van enige andere landeninformatie, niet louter opwerpen dat de NGO GADHOH onvoldoende steun verleent, te meer daar de motivering niet wordt weerlegd dat deze NGO een bureau heeft in Banjul. Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker school heeft kunnen lopen in een specifieke school voor doven en slechthorenden waar hem de gebarentaal werd aangeleerd, hetgeen een duidelijke aanwijzing is dat verzoeker op een aangepaste omkadering kon rekenen in Gambia.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de daden die verzoeker vreest te ondergaan onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève namelijk ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen.

Dat verzoeker mogelijk zou kampen met financiële moeilijkheden en daardoor de hulp zou moeten inroepen van bepaalde overheidsdiensten, private initiatieven en/of ngo's, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van daden van vervolging in voormelde zin.

De ernst en de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zichzelf niet zou kunnen onderhouden dient overigens te worden gerelativeerd nu dit alles hem er kennelijk niet van weerhield om, zoals uit zijn geregistreerde vingerafdrukken blijkt, sinds 2014 achtereenvolgens te verblijven in Italië, Zwitserland (2014), Duitsland (2016), Nederland (2016), België (2017), Portugal (2017) en tot slot opnieuw in Nederland (2018). Uit verzoekers parcours blijkt aldus, niettegenstaande zijn medische problematiek, een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid.

Zelfs indien verzoeker aannemelijk zou maken dat hij bij een terugkeer naar Gambia (ernstig) zou worden gediscrimineerd, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat hij geheel niet aantoonde dat hij verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de nodige bijstand.

2.2.3.3. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn profiel en zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is een loutere en niet door stukken ondersteunde verwijzing naar de "*actuele gekende veiligheidssituatie in Gambia*" niet afdoende om aan te tonen dat de situatie in Gambia heden zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS